

HET MÁXIMA MC-FONDS EN HET CREËREN VAN SUCCES

De Brainportregio Eindhoven kent veel hightechbedrijven, twee topklinische ziekenhuizen en één technische universiteit. Samen zetten zij in op wetenschappelijk onderzoek, innovatie en verbetering van de ziekenhuiszorg. Daar zijn geld en behoud van talent voor nodig. Het Máxima MC heeft daarom het Onderzoek & Innovatie Fonds in het leven geroepen. „Niet alleen is elke euro hard nodig, maar ook zeer welkom.”

TEKST HANS MATHEEUWSEN | FOTO'S EDDIE MOL

De oprichting van een fonds om ambities te verwezenlijken lijkt de nieuwe pot met goud in de regio. Maar het is nou niet zo dat ziekenhuizen zich rijk kunnen rekenen met hun fondsen. Al was het maar omdat in zuidoost-Brabant nog wat onwennig wordt aangekeken tegen dit fenomeen. In het geval van de Stichting Máxima MC Onderzoek & Innovatie Fonds zou bestuursvoorzitter Eric van Schagen al heel tevreden zijn met een jaarlijkse inleg door derden van circa twee ton. „Laten we realistisch blijven”, stelt hij. „Je moet niet denken dat je tientallen miljoenen gaat verwerven.”

De regio Eindhoven telt twee topklinische ziekenhuizen, naast het MMC is dat het Catharina Ziekenhuis. Het MMC is, verdeeld over twee locaties (Veldhoven en Eindhoven),

met ruim 3.500 medewerkers en 250 medisch specialisten een grote zorginstelling. Nederland telt 26 topklinische ziekenhuizen. In tegenstelling tot de acht academische ziekenhuizen in het land krijgen deze regionale ziekenhuizen niet automatisch geld van de Rijksoverheid voor onderzoek en/of innovatie.

Dus komt het aan op creativiteit om de benodigde middelen binnen te halen om slimmer, beter en toegankelijker te worden maar ook betaalbaar te blijven. Daarvoor is een belangrijke rol weggelegd voor Dries Steinmeijer, directeur Business Development & Funding Máxima MC. „Als ziekenhuis hebben we een goede reputatie opgebouwd in de afgelopen jaren, zeker op het gebied van onze vier pijlers geboortezorg, pijnbestrijding, oncologie en duurzame gezondheid.

Veel onderzoek doen wij samen met anderen, waaronder het Catharina Ziekenhuis, maar ook met de TU/e, het bedrijfsleven en drie academische ziekenhuizen in Utrecht, Nijmegen en Maastricht.”

Voorzitter Van Schagen tempert bij voorbaat de verwachtingen. Niet alleen siert bescheidenheid de mens maar de regio loopt bepaald niet voorop waar het gaat om filantropie, bijvoorbeeld in vergelijking met de Randstad, is zijn constatering. Hoewel er in het verleden bedrijven waren, waaronder Philips, met sociale fondsen ten behoeve van de eigen werknemers. Dat heeft vooral te maken met traditie, luidt zijn verklaring, die mede is ingegeven door zijn ervaring en kennis als CEO van Simac. „In de Randstad zie je dat al meer generaties gewend zijn aan dit fenomeen. In zuidoost-Brabant is sprake van een eerste generatie ondernemers die hun bedrijven van de grond af aan hebben opgebouwd en die hun zuurverdiende geld niet zomaar in een fonds stoppen. Ik denk ook dat het niet per definitie zo is dat, als je meer geld krijgt, je ook meer bereikt.

Gelukkig groeit ook hier het besef dat je wat terug kunt doen, misschien moet doen, op het gebied van cultuur en zorg en binnen het sociale domein. Onze rijkdom is ook relatief

nieuw, buiten die van Philips. Als ik naar mezelf kijk: ik heb het hartstikke goed, ik heb een fantastisch leven. Waar heb ik dat eigenlijk aan te danken? Nou, bijvoorbeeld aan het feit dat ik aan de TU/e heb mogen studeren. Mede door mijn opleiding ben ik gekomen waar ik nu ben. Wat betreft mijn gezondheid: ik was twintig toen ik een auto-ongeluk kreeg. Ik heb vier maanden in het toenmalige Diaconessenhuis gelegen. Daar hebben ze mijn benen weer aan elkaar gesleuteld en heb ik gerevalideerd. Dat was echt een omslag in mijn leven: ik ben er nog, en nou ga je er ook wat van maken! We zijn veertig jaar verder, het gaat goed met me, mag ik dan wat terugdoen? Ja, dit is het moment om ervoor te zorgen dat de nieuwe generatie hier zijn voordeel mee kan doen. Dat is voor mij de grootste motivatie. En ik hoop dat goed voorbeeld goed doet volgen.

Binnen het regionale bedrijfsleven lijkt sprake van een kentering, ook met betrekking tot maatschappelijke issues, het nemen van verantwoordelijkheid. Er lijkt een soort

bewustwordingsproces op gang gebracht, dat is misschien achter de schermen al langer aan de gang, maar dat komt nu in volle hevigheid in de openbaarheid door onder meer het partnerfonds van PSV. Meer ondernemers worden zich bewust van hun maatschappelijke verantwoordelijkheid, de betekenis die ze kunnen hebben in de samenleving waar ze geworteld zijn en waar je voor een deel je bestaansrecht aan ontleent.”

Bij het creëren van succes gaat vooral ook om behouden van talent in deze regio, vervolgt Van Schagen. „Voor medische opleidingen ga je naar Amsterdam, Nijmegen of Maastricht. Talenten uit deze regio blijven daar dan ook steken. Wij willen stimuleren dat zij voor Eindhoven kiezen omdat ze hier in een prima werk- en onderzoeksomgeving terecht kunnen. Het is opvallend dat academische ziekenhuizen niet in technologische gebieden staan. Die omgeving kunnen wij bieden. Met het fonds als katalysator kunnen

wij stimuleren dat talent hier blijft of hier naartoe komt. Ik denk dat het behoud van jong talent de grootste uitdaging is.

We zullen als regio niet uitblinken in het uitvinden van nieuwe medicatie maar kunnen wel WO'ers en hbo'ers op een hoger niveau brengen door ze de mogelijkheid te bieden om interdisciplinair te werken, dicht bij de praktijk. En als

je kijkt naar onderzoeken en innovaties in deze regio zijn die vaak óf een technische innovatie door de samenwerking met anderen óf een procesinnovatie, dus een andere manier om een bepaalde behandeling in te richten. We hebben binnen de Brainportregio een uniek ecosysteem. Hierin kunnen de ziekenhuizen, en dan met name de topklinische ziekenhuizen, uitstekend samenwerken met andere partijen waaronder de kennisinstellingen en het bedrijfsleven, onder andere in het e/MTIC-programma. Dat is typisch Brainport en komt verder niet voor in Nederland. Inmiddels is er een onderzoekplatform met ruim honderd onderzoekers. Het is noodzaak om dat alles te blijven doen en die onderzoeken en innovaties zelfs te versterken. Daar hebben we inderdaad extra middelen voor nodig.”

Fondsenwerving is een wetenschap op zich. Steinmeijer heeft wel een idee hoe hij sympathie en steun wil verwerven voor het Máxima MC-fonds. „Dat is niet zo heel spannend”,

reageert hij. „We willen mensen enthousiasmeren. Iedereen die zegt 'joh, ik draag dat ziekenhuis een warm hart toe' en elke euro is van harte welkom. Dat is de eerste lijn, in de breedte. Veel mensen hebben toch ook een relatie met het ziekenhuis, zien hoe hard er gewerkt wordt en wat er allemaal gebeurt. Door de coronatijd is dat nog eens volop in de schijnwerpers komen te staan. Verder willen we een community bouwen rondom het ziekenhuis van mensen die in de gelukkige omstandigheid verkeren dat zij een bepaald bedrag kunnen en willen schenken. Dat overigens niet ten behoeve van de begroting van het ziekenhuis is, hè. De baten belanden rechtstreeks in een stichting. En de

stichting keert uit aan specifiek onderzoek, goedgekeurd door een commissie die daarvoor in het leven is geroepen. Daarvoor ontwikkelen we een speciaal programma. Elke euro is niet alleen hard nodig, maar ook heel erg welkom.

Ik heb enige ervaring in fondsenwerving, en ik weet dat het zeker niet gemakkelijk zal zijn, maar ik merk in de gesprekken die ik hierover voer dat het duidelijk is dat de noodzaak voor aanvullende financiering echt groot is, willen we de zorg niet alleen op niveau houden, maar ook bepaalde ontwikkelingen kunnen faciliteren, specifiek in deze regio”, aldus Steinmeijer. ➡

‘IK HOOP DAT GOED VOORBEELD GOED DOET VOLGEN’.

